

Στήνεται καὶ κρατεῖται τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στίχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 11 Ἀπριλίου 1960 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΕ', Ἀριθ. 336 Τιμὴ Φύλλον Δραχ. 1

Διαστέλλεται ἐκτὸς ἡμερᾶς Συνακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐλάττωσ. Δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ Δραχ. 30
Ἐξωτερικῶς: Ἑξάμ. Δολ. 2.— Ἐτησίᾳ Δολ. 4

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Η.
Γραφεία: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 Ἀθήναι

ΤΟ "ΔΙΚΑΙΟΝ", ΤΟΥ ΙΣΧΥΟΥ ΚΑΙ Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς, ὁλόκληρος ὁ ὀρθόδοξος κόσμος, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι μποροῦν νὰ διαβάσουν ἐφημερίδας, ἀνέγνωσαν μὲ ὀδυνηρὰν κατάπληξιν τὸ ἐπεισόδιον μεταξὺ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Θεοκλήτου καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Αὐγουστίνου Καντιώτου.

Τὸ ἐπεισόδιον, ὡς γνωστόν, συνέβη εἰς ἓνα τῶν θαλάμων τοῦ Νοσοκομείου «Ἐρυθρὸς Σταυρὸς» ὅπου ἐνοσηλεύετο ὁ πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Παναγ. Μπρατσιώτης. Καὶ ἐν πρώτοις ὁ θάλαμος ἐνὸς νοσοκομείου δὲν εἶναι ὁ ἐνδεδειγμένος χώρος διὰ νὰ ἀσκήσῃ τὴν ἐξουσίαν ὁ ἡγέτης· πρῶτον σφάλμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Ἐνας νοσηλευόμενος ἀσθενὴς ἔχει ἀνάγκην ἡσυχίας καὶ ὄχι θορύβου, τὸν ὅποιον ἡγείρε ἀναιτίως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος· δεύτερον σφάλμα. Ὁ ἡγέτης διοικεὶ δὲν δημοκοπεῖ, ἐπὶ θυσίᾳ τοῦ κύρους τῆς ἐξουσίας. Πέραν ὅμως τῶν σφαλμάτων αὐτῶν, τὰ ὅποια ἡδύνατό τις νὰ ἀποδώσῃ εἰς ἐπιπολαιότητα, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, οὐσιωδέστατα καὶ τὰ ὅποια κυρίως συνθέτουν τὴν εὐθύνην τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

Διατὶ ἐδημιουργήθη τὸ ἐπεισόδιον;

Διότι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δὲν ᾔθελε ὁ Αὐγουστίνος Καντιώτης νὰ ἀποκαλύψῃ σκάνδαλα, ποὺ ντροπιάζουν τὴν Ἐκκλησίαν!!!

Δὲν εἶχε ἀπέναντί του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κληρικὸν ἀνήθικον, διεφθαρμένον, αἰρετικόν, ὥστε νὰ δικαιολογηθῇ ἡ ἀγανάκτησίς του.

Ἀπ' ἐναντίας εἶχε ἀσκητὴν, κήρυκα τῆς Ὁρθοδοξίας, σέμνωμα τοῦ Ἱερατείου, τοῦ ὁποίου τὸ μόνον σφάλμα εἶναι νὰ λατρεύῃ τὸ μεγα-

λεῖον τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ μὴ ἀνέχεται ὅσους τὸ ρυπαίνουν, οἷονδήποτε ἀξίωμα καὶ ἐὰν κατέχουν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ!!

Ὡστε ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου εἶχε ὡς αἰτίαν τὴν πρόθεσιν του νὰ μὴ ἐξυγιανθῇ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ πυορροοῦντα ἔλκη, ποὺ προκαλοῦν ἐν αὐτῇ ἀνάξιοι κληρικοί!

Αὕτη ὅμως «ἡ ἀγανάκτησις» προκαλεῖ τὴν ὀργὴν τοῦ Πανελληνίου! Καὶ ἡ ὀργὴ αὕτη ἐξεχύθη ὑπὸ μορφήν σχολίων εἰς ὅλον τὸν τύπον! Καὶ ἡ ὀργὴ αὕτη ἦτο τοιαύτη, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ ἀναστάσιμον μῆνυμα τοῦ Προκαθημένου νὰ ἀκουσθῇ ὄχι μὲ τὸν ἐμπρέποντα σεβασμόν, ἀλλὰ μὲ μελαγχολικὴν εἰρωνίαν!

Ὁ λαὸς, ὁ ἑλληνικὸς, ὁ διακρινόμενος διὰ τὴν διαίθεσίν του, ἀντελήφθη, ὅτι κυριαρχεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καθεστὼς ποικίλης καὶ ἀνησυχητικῆς ἀταξίας (τοῦλάχιστον) καὶ ὅτι οἱ ἄγνοοι μαχetaὶ αὐτῆς διώκονται.

Οἱ ἰσχυροὶ ὅμως δὲν συγκινοῦνται ἀπὸ αὐτά· ἔχουν τὸ δικό τους δίκαιο καὶ τὴν δική τους ἠθική. Καὶ ἰδοὺ ἡ δράσις των! Διακοπὴ τῆς μισθοδοσίας τοῦ Αὐγουστίνου Καντιώτου καὶ ἀπαγόρευσις εἰς αὐτὸν τῆς ὁμιλίας!

Ἀρχιμανδρίτα Αὐγουστίνε Καντιώτη,

Προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν μας ἡ γενναία σύγκρουσίς σου μὲ τοὺς ἰσχυροὺς, χάριν τῆς ἀληθείας! Δὲν εἶσαι τὸ θῦμα· εἶσαι ὁ ἥρως.

Ἐὰν ὑπῆρχε Ἐκκλησία θὰ ἔπρεπε ἀμέσως σύσσωμος ἡ Ἱεραρχία ἢ, τοῦλάχιστον, ἡ μεγαλύτερά μερὶς αὐτῆς, νὰ στιγματίσῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ προκαθημένου! Δὲν ἀποκλείεται νὰ εὕρισκώμεθα πρὸ διαγεγραμμένου σχεδίου, δι'

οὐ ἐπιδιώκεται ἡ ἐκμηδένισις τῶν μαχητῶν, ὥστε ἄνευ ἀντιστάσεως νὰ παραδοθῇ δεσμία ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν Δύσιν, τὴν Διαφθοράν, τὴν Μασσονίαν! Δὲν γνωρίζομεν τί θὰ πράξουν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ θρησκευτικὰ σωματεῖα, οἱ σείοντες διὰ τῆς γραφίδος, οἱ φίλοι καὶ συνάδελφοι!

Ἰσως ἀντιδράσουν ἀξιεπαίνως· καὶ πρέπει. Ἰσως συσταλλῶσιν, ἵνα μὴ ἀποσυνάγωγοι γένωνται.

Ἡμεῖς, πάντως, οἱ πτωχοὶ καὶ καταφρονεμένοι, οἱ ἄσχημοι καὶ διωκόμενοι σὲ καλοῦμεν πλησίον μας. Ὅχι διὰ νὰ ἐκδικηθῇς, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀγωνισθῇς! Δὲν προσφέρομεν μισθοὺς, ἀξιώματα, δόξαν. Ἀκάνθινον στέφανον καὶ Γολγοθᾶν! Ἐπὶ τέλους θὰ ἀποκτήσῃς τὸ αἶσθημα καὶ τὴν συνείδησιν τοῦ ἐλευθέρου ἀγωνιστοῦ. Δὲν δύναται ἡ ζῶσα Ἐκκλησία νὰ ἀσφυκτιᾷ θανασιμῶς εἰς τὴν συμβατικὴν περιοχὴν Μιδῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας. Ἡ Ζῶσα Ἐκκλησία θριαμβεῦει εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀγνῶν ἀγωνιστῶν καὶ ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ πάσης ἐπισκο-

πῆς Ὁρθοδόξων!

Τὸ ἐπεισόδιον μεταξὺ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ πατρὸς Αὐγουστίνου διδὲι τὸ μέτρον τῆς κρίσεως, τὴν ὁποῖαν διέρχεται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ κρίσις αὕτῃ δὲν θὰ ἀποσοβηθῇ μὲ νομοθετικά μέτρα καὶ πομπῶδεις ἐξωτερικότητας. Ἡ κρίσις αὕτῃ θὰ παρέλθῃ μόνον, ὅταν αἱ συνειδήσεις τῶν ἀγνῶν καὶ συντηρητικῶν χριστιανῶν ἀντιδράσουν ἡφαιστειακῶς καὶ ἡ ἀντίδρασις αὕτῃ λάβει τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφήν κινήματος εὐσεβείας.

Αἱ περιστάσεις ἀπαιτοῦν Ἀμβροσίους, δηλαδὴ θάρρος, πνεῦμα ἀντιστάσεως, μαχητικότητα.

Ἡ σάλπιγξ τῆς κρίσεως ἤχει· πρὶν νὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ ὅλοι πρέπει νὰ ἀφυπνισθῶμεν διὰ νὰ καταστήσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ἦτο, ἐλευθέραν, ζώσαν καὶ Ὁρθόδοxon.

Μίαν τοιαύτην δύναμιν δὲν θὰ τὴν καταβάλλῃ «τὸ δίκαιον» τοῦ ἰσχυροῦ.

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Κάθε φορὰ ποὺ ἐκσπᾷ μιὰ κρίσις εἰς τὸν ὥρον τῆς καινοτόμου ἢ ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας ὁ ἀγὼν μας δικαιώνεται ἀκόμη περισσότερο. Κάθε φορὰ ποὺ διαπιστοῦται, ὅτι τὰ διαυγῆ ὕδατα τῆς τιτανομάχου ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐβολώθησαν, αἱ συνειδήσεις μας μᾶς πείθουν ὅτι χρειάζεται σκληρὸς ἀγὼν ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς Κιβωτοῦ.

Καὶ δυστυχῶς τὰ κρούσματα ἑνὸς πνευματικοῦ λοιμοῦ πληθύνουν. Πολλοὶ ἀποθνήσκουν ἀπὸ τὴν πνευματικὴν πανώλην τῶν ἡμερῶν μας.

Ὁ Οἰκουμενικὸς θρόνος ἔγινε βῆμα τῶν Χριστιανομάχων αἰρέσεων. Ἡ πόλις ἐάλω. Εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ὥρον ἐξ ἄλλου πολλὰ δὲν πηγαίνουν καλῶς.

Καὶ ἀσφαλῶς τὸ μέλλον προοιωνίζεται ἀβέβαιον, σκοτεινόν καὶ ἐφιαλτικόν.

Αἱ διαπιστώσεις ὅμως αὐταὶ δὲν ὠφελοῦν, ἐὰν δὲν συνοδεύονται καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάλογον ἀγωνιστικὴν στάσιν. Ὅταν καθίσωμεν ἐπὶ τὰς ὀχθὰς τῆς Βαβυλῶνος καὶ θρηνοῦμεν, ματαίως θὰ ἀναμένωμεν τὴν μεταβολήν. Ὅταν δὲν μετατρέψωμεν εἰς ἐνέργειαν ἀντιστάσεως τὰ δάκρυά μας, ὅταν δὲν ὁμοιάσωμεν μὲ τοὺς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες ὠμίλησαν πρὸς τοὺς αἰρετικούς τὴν σκληρὰν γλῶσσαν πολυετῶν ἀγώνων, τότε εἴμεθα πνευματικῶς ἐκφυλισμένοι, ἀχρηστοὶ καὶ γελοῖοι.

Διὰ νὰ μὴ καρκινωβατῶμεν λοιπόν, διὰ νὰ μὴ βαυκαλιζώμεθα ἀπὸ ψευδαισθήσεις καὶ διὰ νὰ λάβωμεν μίαν ἀξιόλογον θέσιν εἰς τὸ πνευματικὸν μέτωπον τῶν καιρῶν μας, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποθέσωμεν κάθε ἄλλην νοσηρὰν ἀπασχόλησιν ἢ ἔριδα καὶ νὰ κυττάξωμεν ἐμπρὸς

εἰς τὸν στόχον.

Οὐδεὶς ἤμπορεῖ νὰ πολεμήσῃ τὸν ἐχθρὸν τῆς Ἐκκλησίας ὅταν ἐκδαπανᾶται εἰς προσωπικὰς ἔριδας. Οὐδεὶς ἤμπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ τὸν ἔνδοxon αὐτὸν ἀγῶνα, ὅταν δὲν ἐκρίζωνει ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ τὰς παρασιτικὰς μικρότητας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι στάδιον ἐνδόξων ἀγώνων ἀλλὰ ὄχι εὐκόλων νικῶν. Ὅποιος προσκολλᾶται καὶ ὑπηρετεῖ τὸν ἐγωϊσμόν του, ἀποκόπτεται ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς φάλαγγος τῶν μαχητῶν. Ὅποιος δὲν ἐντάσσει καὶ δὲν ὑποτάσσει τὴν παρούσαν του μέσα εἰς τὸ γενικὸν πρόσταγμα τῆς Ἐκκλησίας, «οὐκ ἔστι μου ἀξίος» λέγει ὁ Κύριος.

Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί,

Ἡ φωνὴ τῶν πατέρων τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας, ἡ φωνὴ τοῦ κλήρου μας καὶ αὐτῆς τῆς συνειδήσεώς μας ἤχει εὐκρινῆς καὶ διαπεραστική:

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ. Ἡ Ἐκκλησία εὐρίσκεται πέραν καὶ ἐπάνω ἀπὸ πρόσωπα. Εἶναι ὑπερατομικὸς σκοπός, εἶναι αὕτῃ αὕτῃ ἡ ἀγιαστικὴ χάρις τοῦ Κυρίου. Δὲν ἀνέχεται νὰ χρησιμοποιῆται ὡς πρόσχημα διὰ σκοποὺς ἀλλοτρίους. Ζητεῖ τὴν ἀφοσίωσίν μας, τὴν αὐτοθυσίαν μας, τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ βίου μας.

Κάθε τι ποὺ θολώνει τὴν διαύγεια τῆς πλήρους ἀφοσιώσεώς μας εἶναι ἄρνησις πρὸς Αὐτήν. Φυλαχθεῖτε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀπὸ τὴν δολιότητα τοῦ σατανᾶ. Φθείρει τὴν ἀγωνιστικὴν καθαρότητα μὲ τὸ μικρόβιον τῶν ἐρίδων, τῶν ἀντιδικιῶν, τῶν φατριασμῶν. Ὅστις καυχᾶται ὅτι εἶναι ἀγωνιστὴς τοῦ καλλινίκου

ΔΙΚΑΙΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

Ὁ Σύλλογος τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων Ἀγίου Ὄρους ἀπέστειλε τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν πρὸς τὸ Δ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Ἀποτελεῖ δημολογούμενος ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ πολῦτιμον καὶ δικαίαν ἀναγνώρισιν τοῦ ζήλου τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ νέον Συμβούλιον μελῶν. Τὸ Ἀγιον Ὄρος θὰ ἐξακολουθῇ πάντοτε νὰ ἀποτελῇ τὸ ὑπέρτατον στρατηγεῖον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἡ κρῖσις δὲ τῶν ἐν αὐτῷ Πατέρων θὰ βαρύνῃ ἐπὶ τῆς πορείας.

Τῷ Εὐλαβεστάτῳ καὶ Ἀξιοτίμῳ κ. Γεωργίῳ Κόντῃ Προέδρῳ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ τοῖς Ἐντιμωτάτοις κ.κ. Συμβούλοις Αὐτοῦ χαίρειν ἐν Κυρίῳ

Εἰς Ἀθήνας

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,
Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου εἴη μεθ' Ὑμῶν.

Μετὰ χαρᾶς μεγάλης ἐκομισάμεθα τὸ ὑπ' ἀριθ. 14 καὶ ἡμερομηνίαν 15)28 τοῦ ἀπερχομένου μηνὸς ἐρίτιμον ἐγγραφοῦ Ὑμῶν, οὕτινος τὸ περιεχόμενον μετὰ προσοχῆς ἐμελετήσαμεν σημειώσαντες καλῶς, καὶ σπεύδομεν—ἂν καὶ καθυστερημένως πῶς—ἵνα ἐκφράσωμεν Ὑμῖν τὰ εἰλικρινῆ συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ Ὑμῶν καὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων τῆς Διοικήσεως τοῦ ἱερωτέρου καὶ τιμιωτέρου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀγῶνων, ὁποῖος ἐστὶν ὁ ὑπὲρ τῶν Ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας Παραδόσεων, τὸν ὁποῖον μετὰ ζήλου διεξάγετε—καὶ μεθ' Ὑμῶν σύμπας ὁ ὀρθόδοξος Χριστιανικὸς κόσμος—ἀπὸ 35 καὶ πλέον ἐτῶν. Ὅθεν καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ ἀγὼν οὗτος λάβῃ συντόμως αἷσιον πέρας, κατὰ τὸ διάστημα μάλιστα τῆς θητείας τοῦ Συμβουλίου Ὑμῶν, πρὸς δόξαν Χριστοῦ.

Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ἀγὼν οὗτος εἶναι κοινὸν κτῆμα ὄλων τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν εἴμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς οἱ ἐλάχιστοι Μοναχοὶ ἀπλοῖ στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ, ἔχετε πλήρη τὴν συμπαραστάσιν τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἱεροῦ Συνδέσμου τῶν Ζηλωτῶν ἂν ἅπαν στιγμῇ, εἴτε διὰ τῶν αὐτόθι ἐκπροσώπων αὐτοῦ Πανοσιωτάτων Ἱερομονάχων, εἴτε καὶ ἐντεῦθεν διὰ τῶν Μελῶν αὐτοῦ, καθὼς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπὶ τῶν προκατόχων Ὑμῶν ἔχει τοῦτο ἀποδειχθεῖ.

Ὅπως, πολὺ ὀρθῶς, γράφετε, ἡ ἀγία Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία βάλλεται πανταχόθεν σήμερον, καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλουσι τὰ ἀπανταχοῦ εὐρισκόμενα πιστὰ τέκνα Αὐτῆς νὰ συσπειρωθῶσι καὶ συνεργασθῶσι στενῶς καὶ μετ' ἀφοσιώσεως καὶ εἰλικρινείας πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ποικιλογύμων ἐχθρῶν Τῆς, οἱ ὁποῖοι ὁπωσδήποτε θὰ νικηθῶσιν εἰς τέλος καὶ θὰ κατατρυχυνθῶσι· διότι εἶναι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεὸς καὶ Ἀρχιστράτηγος εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον εἶναι αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ εἰπὼν ἐν τῷ Ἱερῷ Αὐτοῦ

Εὐαγγελίῳ «Μὴ φοβοῦ τὸ μικρόν μου ποίμνιον, ὅτι ὑμῖν ἡδόκησεν ὁ Πατὴρ δοῦναι τὴν Βασιλείαν Αὐτοῦ» (Λουκ. ΙΒ'. 32). Ἀλλωστε ὁ Θεὸς δὲν ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἡμᾶς ἵνα φέρωμεν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ μόνον ἀπαιτεῖ ἐργασίαν τὴν κατὰ δύναμιν καὶ Αὐτὸς θὰ φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα καὶ τέλος τοῦ ἀγῶνος ὅταν καὶ ὅπως ἡ χάρις Του γνωρίζῃ. Καὶ τοῦτο ἀπέδειξε τὸ πλῆθος τῶν Ἀγίων Μαρτύρων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου τοῦ καταστρέψαντος τὴν εἰδωλολατρείαν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀγωνισθέντες Ἀγιοὶ ἐπὶ 120 ἔτη κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, ἕως οὗτου ὁ Κύριος ἀνέδειξε τὴν Βασίλισσαν Ἀγίαν Θεοδώραν τὴν στερεώσασαν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἀναστηλώσασαν τὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων προσκύνησιν. Αὐτὸ τοῦτο θὰ γίνῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐν τῷ ἡμερολογιακῷ ζητήματι ὅταν ἔλθῃ τὸ πλῆρωμα τοῦ χρόνου καὶ εὐδοκίῃ ὁ Κύριος, ὁ Ὅποιος καὶ θὰ στεφανώσῃ τοὺς καλῶς ἀγωνισθέντας δοξάζων αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν παροῦσαν καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν. Περὶ τούτου οὐδεὶς πρέπει νὰ ἀμφιβάλλῃ· διότι εἶναι «ἀψευδὴς ὁ ἐπαγγελίαμενος» ὁ εἰπὼν: «Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὃ ἐστὶν ἐν τῷ Παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ μου». (Ἀποκάλυψ. Β'. 7). Ἀνδρίζεσθε ὅθεν καὶ ἐργάζεσθε τὸν καλὸν ἀγῶνα ἀγωνιζόμενοι καὶ Κύριος ὁ Θεὸς προπολεμήσει ὑπὲρ Ὑμῶν· ἐπευχόμενοι δὲ Ὑμῖν ἀποπεράτωσιν τῆς Ἀγίας Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ καλὸν Πάσχα, διατελοῦμεν μετὰ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, ὑπολήψεως καὶ τιμῆς.

Ἐξ ὀνόματος τῆς ὁλομελείας τῶν Πατέρων τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου τῶν Ζηλωτῶν.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Μ. ΑΝΤΩΝ. ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ
Μοναχός

Μόλις Ἐκτυλοφόρησε

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΘΗΡΩΝ
ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΣΥΣΤΗΜΑ
ΙΕΡΑΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΙΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ «ΠΗΓΗΣ ΟΡΘ. ΒΙΒΛΙΟΥ»
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32—ΑΘΗΝΑΙ

ΤΙΜΑΤΑΙ :

Χαρτόδετο	Δραχ.	100
Πανόδετο	»	135
Πολυτελὲς δέσιμο	»	150
Ἐξωτερικοῦ χαρτοδ. δολλ. 5, Πολυτελὲς δολλ. 6		

ἀγωνίσματος τῆς Ἐκκλησίας ὥς ἐλέγξῃ τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ ἅς γνωρίζῃ ὅτι οὐδεὶς ἡμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Κιβωτὸν τῆς σωτηρίας ἐνδεθμένος τὴν σατανικὴν πανοπλίαν τῶν παθῶν.

Ἡ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΟΔΟΣ ΩΣ ΦΟΡΕΥΣ ΕΚΚΛΗΣ. ΑΥΘΕΝΤΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ προόψει τῆς συγκλήσεως τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου καλὸν θὰ εἶναι νὰ διατυπώσωμεν ὁρισμένας ἀπόψεις, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ σχηματίσωσιν σαφῆ κριτήρια οἱ ἀναγνώσται μας καὶ νὰ ἐκτιμήσουν δεόντως τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐργασιῶν της. Βεβαίως τὸ ὅλον θέμα καὶ προφορικῶς καὶ γραπτῶς τὸ ἐπεξεργάσθη μὲ σαφήνειαν καὶ ἐνθουσιασμόν ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Νασιλμης. Ὁ δὲ καθηγητὴς Θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμῆτσος ἀνέπτυξε εἰς τὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα «Βραδυνή» ὑπὸ μορφήν ἐπιστολιμαίας διατριβῆς τὴν θέσιν. Ἡ ἐπικαιρότης ὁμῶς τοῦ θέματος καὶ ἡ σοβαρότης αὐτοῦ ἐπιβάλλουν τὴν συνεχῆ ἀρθρογραφίαν, ὥστε νὰ ὁριμάσουν εἰς τὰς σκέψεις τῶν ἀναγνωστῶν αἱ ὁρθαὶ ἀντιλήψεις.

Λοιπόν, ποῖαι προϋποθέσεις ἀπαιτοῦνται ὥστε ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος νὰ εἶναι δεσμευτικὴ ὡς πρὸς τὰς ἀποφάσεις της διὰ τοὺς ὁρθοδόξους τῆς Οἰκουμένης;

Ἐν πρώτοις ἡ καθολικὴ συμμετοχὴ ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν ἢ ὁμάδων. Οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκλείσῃ ἐκκλησίαν τινα ἢ ὁμάδα ἐκκλησιαστικὴν νὰ λάβῃ μέρος! Ἐὰν ἐπομένως ἀποκλεισθῇ μία ἐκκλησία ἢ μία ὁμάς δι' οἰονδήποτε οὐχὶ ἀποχωρῶντα ἐκκλησ. λόγον (πολιτικαὶ σκοπιμότητες κτλ) τότε ἡ Σύνοδος στερεῖται αὐτομάτως τοῦ οὐσιώδους χαρακτῆρος τῆς καθολι-

κότητος καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ ἀποφάσεις της δὲν θὰ εἶναι ἰσχυραί, τοῦλάχιστον διὰ τὰς ἀνευ λόγου ἀποκλεισθείσας. Σχετικὸν πρόβλημα εἶναι ἡ ἀρμοδιότης τοῦ καλοῦντος! Ποῖος ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς προσκλήσεως; Τυπικῶς τὸ οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ποῖος ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς προσκλήσεως; Τυπικῶς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Αὐτὸ ὁμῶς δὲν σημαίνει, ὅτι δύνανται νὰ ἀποβληθῶσιν αὐτοκλήτως προσελθούσαι ἐκκλησίαι, ἐφ' ὅσον ἀνήκουν εἰς τὴν μεγάλην θρησκευτικὴν οἰκογένειαν τῆς ὁρθοδόξιας. Αἱ ἐργασίαι μιάς Συνόδου καὶ δὴ κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν δὲν κινοῦνται μέσα εἰς τὰ ὅρια ἐνὸς σωματειακοῦ καταστατικοῦ, ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ὑπερβατικῆς Ἐκκλησίας, ἧς τὸ ἀλάνθαστον ἐκφράζει ἡ καθολικὴ τῶν ὁρθοδόξων Συνείδησις.

Εὐθύνην ἔχουν αἱ κατὰ τόπους ἐκκλησίαι ἐγκαίρως νὰ γνωστοποιήσουν τὴν πρόθεσιν τῆς συμμετοχῆς των καὶ τὰ κατὰ τὴν γνώμην των θέματα ὥστε νὰ ἀπαρτισθῇ ἡ ἡμερησία διάταξις!

Δεδομένης τῆς ἀρχῆς, ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν προηγουμένων Συνόδων ἐλήφθησαν κατ' ἐπιστασίαν Παναγίου Πνεύματος, ἔπεται, ὅτι ἕτερος χαρακτήρ διὰ τὴν μέλλουσαν Πανορθόδοξον τοιαύτην εἶναι ἡ συμφωνία της πρὸς τὴν παράδοσιν. Δὲν δύνανται δηλαδὴ νὰ ἐπανέλθῃ ἀνατρεπτικῶς ἐπὶ ζη-

Ἐπιτάφιος Ἰεροῦ Ναοῦ
Ἁγίας Φιλοθέης (Πατριάρχου)

Ἐπιτάφιος Ἰεροῦ Ναοῦ
Ἁγίας Παρασκευῆς (Μοναστηρίου)

τημάτων σαφῶς ἐξετασθέντων ἐν προηγουμέναις Συνόδοις καὶ κατοχυρωθέντων μὲ συνοδικὰς ἀποφάσεις. Δὲν δύναται, π.χ. νὰ καθιερώσῃ ἕτερον τρόπον ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, ἀπὸ ἐκεῖνον ὅστις καθιερώθη ὑπὸ τῆς 1ης Ἀγ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Γεννᾶται τὸ ἐρώτημα : Ἐπὶ ζητημάτων, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχει συνοδικὴ κατοχύρωσις, ποῖαν στάσιν ὀφείλει νὰ λάβῃ ἡ πανορθόδοξος ; Ἐκεῖνην, ἥτις συμφωνεῖ μὲ τὴν ἁγγραφον παράδοσιν καὶ τὴν σωτηρίαν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας ! π. χ. ἐὰν ἀνακύψῃ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν, ὡς ἀνέκυψε εἰς τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κων/πόλεως τοῦ 1923, ποῖον κριτήριον θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν; Ποία ἡ πράξις τῆς Ἐκκλησίας μέχρι σήμερον ! Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ παράδοσις συνεχίζεται καὶ τὸ σκάνδαλον ἀποφεύγεται.

Ποῖος θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὁ βασικὸς σκοπὸς τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου ; Ἡ πραγματοποίησις τῆς ἐνότητος τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ὁ σαφὴς διαχωρισμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τὸν προτεσταντισμὸν καὶ παπισμὸν τῆς Δύσεως. Ἡ ὁρθοδοξία σήμερον ἀποτελεῖ δύναμιν· δύναμιν ὅμως ἄνευ ἰσχύος, λόγῳ ἀκριβῶς τῆς διασπορᾶς καὶ τῆς ἐλλείψεως πάσης ἐσωτερικῆς οργανικῆς συνοχῆς.

Ἐὰν ἡ πανορθόδοξος Σύνοδος δὲν ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς της καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν καταστῇ φορεὺς Ἐκκλησιαστικῆς αὐθεντίας ποία ἡ στάσις τῶν Ὁρθοδόξων ἐναντι αὐτῆς ;

Ἐχομεν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν παραδείγματα Συνόδων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐξέφρασαν τὸ ὁρθὸν φρόνημα καὶ δι' αὐτὸ ἀπερρίφθησαν ἀπὸ τὴν Πανορθόδοξον

συνείδησιν. Εἶναι δ' ἐνδεχόμενον αὐτό, καθ' ὅσον ἡ μὲν Ἐκκλησία ὡς θεῖον καθίδρυμα εἶναι ἀλάθητος, σφάλλουν ὅμως ἐνίοτε τὰ πρόσωπα.

Ἐὰν ἔξαφνα ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος, συρομένη βιαίως ἀπὸ παράγοντας κοσμικοὺς διακηρύξῃ καὶ ἀποφασίσῃ τὴν ἑνωσὶν μεταξὺ ὁρθοδόξων ἀφ' ἐνὸς καὶ παπικῶν καὶ προτεσταντικῶν ἀφ' ἑτέρου, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἀπορρίψωσιν οἱ παπικοὶ καὶ οἱ προτεστάνται τὰς πλάνας των, τότε θὰ πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ, ὅπως ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ τοιαύτη.

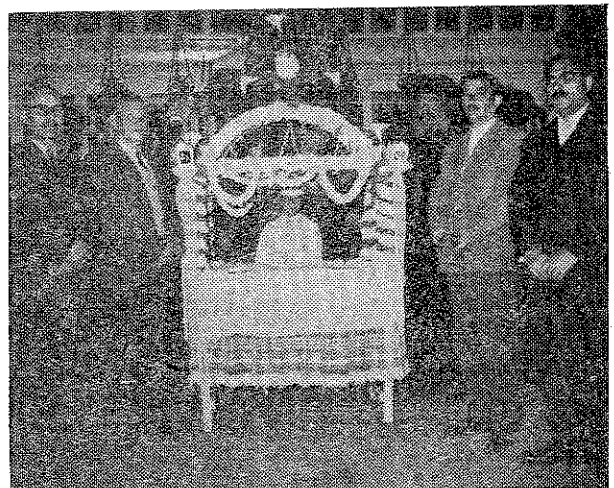
Ἡ ἀπόρριψις ὅμως τοῦ κύρους μιᾶς Συνόδου δὲν εἶναι ζήτημα ἀγελλαῖον οὔτε ὑπόθεσις κραυγαλέου πεζοδροματικοῦ θορύβου. Πρέπει νὰ ὑπάρχουν σοβαροὶ λόγοι δικαιολογοῦντες τὴν ἀντίρρῃσιν καὶ πρὸ παντὸς ἡ ἀντίρρῃσις αὕτη θὰ πρέπει νὰ διεκρινεῖθῃ ὑπὸ ἐπισκόπων, ὡς φορέων σχετικῆς ἐξουσίας. Ἀπερρίφθη ἡ Σύνοδος τῆς Φερράρας—Φλωρεντίας, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Μάρκου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ καὶ τῶν ὁμοφρόνων του κληρικῶν, ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων ἄνευ ἐπισκόπων (καὶ εἶναι φαιδρῶς ἀπίθανον νὰ ἰσχυρισθῶμεν, ὅτι τόσαι χιλιάδες ἐπισκόπων εὐνουσίσθησαν δογματικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς) ἡ ἀντίρρῃσις συνιστᾷ ὀχλοκρατίαν καὶ εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐκκλησίας.

Καὶ ἡ κίνησις ἡ ἡδίκη μίαις ἐστηρίχθη εἰς τὴν ἀντίρρῃσιν καὶ ἐπισκόπων (Δοινονοπούλεως, Δημητριάδος, Φλωρίνης, Ζακύνθου κ.τ.λ.), ἀλλὰ καὶ ὀλοκλήρων ἐκκλησιῶν (Ἱεροσολύμων, Σερβίας κ.τ.λ.).

Ἄς εὐχηθῶμεν λοιπὸν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα νὰ φωτίσῃ καὶ κατευθύνῃ τοὺς ἐκασταχοῦ τῆς Γῆς εὐρισκομένους ὁρθοδόξους ἐπισκόπους, ἵνα κατὰ τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον ἐνισχύσωσιν τὸ κύρος τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας καὶ διατυπώσωσιν ἐν παντὶ τὸ ὁρθὸν φρόνημα, ὅπερ ἐναργῶς ἀνακύπτει ἐκ τοῦ παρελθόντος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐπιτάφιος Ἱεροῦ Ναοῦ
Ἀγίων Τριῶν Παρθένων (Ρούφη)

Ἐπιτάφιος Ἱεροῦ Ναοῦ
Ἀγίων Θεοδώρων (Ν. Σμύρνη)

Υπεσθυνας ὁλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος
Κένιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνη
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ

Ἡ ἑορτὴ τῆς 12 Ἀπριλίου

Ἡ ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΗ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

«Μὴ γίνου ἄπιστος
ἀλλὰ πιστός»

Ὁ Θωμᾶς δὲν εἶναι μόνος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἐχει πολλοὺς μιμητάς. Τὸ πάθημά του δὲν τοὺς συνέτισε. Δὲν εἶδον τὸ φῶς. Καὶ πῶς νὰ τὸ ἴδω, ὅταν κρατοῦν τὰ μάτια τοὺς κλειστά; Καὶ ὁ μὲν Θωμᾶς ἑωρακῶς πεπίστευε. Ἀλλ' αὐτοὶ δὲν εἶδον κάτι, διὰ νὰ πιστεύσουν.

Ἐπιμένουν ὅτι ὁ μόνος δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν πίστιν εἶναι ἡ ψηλάφισις τῶν τύπων τῶν ἡλῶν. Ἐὰν μὴ ἴδω οὐ μὴ πιστεύσω. Λησμονοῦν ὅτι μακάριοι εἶναι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.

Ἐπειτα ποῖος μᾶς βεβαιώνει ὅτι ἐκεῖνο ποὺ βλέπουν τὰ μάτια μας εἶναι καὶ ἀσφαλές; Πόσας φορὰς μᾶς ἐμπαίζουν αἱ αἰσθήσεις; Ἀσφαλῶς κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν εἶδε τὰ πρόσωπα ποὺ ἔζησαν πρὶν ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας ἐτῶν. Καὶ ὅμως οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ ὅτι ὁ Σωκράτης ἔζησε, ὅτι ἐδίδασκε καὶ ὅτι ἔπινε τὸ κώνειον. Ποῖος ἐξ ἡμῶν εἶδε τὸν Μ. Ἀλέξανδρον, τὸν Μ. Κων/νο τὸν Κύριλλο Λούκαρη; Καὶ ὅμως γνωρίζομε πολὺ καλῶς ὅτι ὑπῆρξαν. Πιστεύομεν εἰς τὰς μαρτυρίας τῶν συγχρόνων τῶν.

Ὅταν λοιπὸν δλόκληρος ἡ γνῶσις τοῦ παρελθόντος στηρίζεται εἰς μαρτυρίας τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων, ἡμπορεῖ νὰ σταθῇ μία καὶ μόνη ἀντίρρησης διὰ τὸν Κύριον;

Ποία ἡ λογικὴ ἰσορροπία τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις πιστεύει εἰς τὴν ὑπέρβιν τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, ἀλλὰ ἀμφισβητεῖ τὴν θείαν δύναμιν; Πολὺ εὐστόχως ἔγραψε σοφός τις: «Ἐὰν καὶ ποῖος πιστεύῃ σὲ ὅλα, ὑποπιτεύομαι ὅτι εἶναι βλάκας. Ἐὰν ὅμως δὲν πιστεύει παρὰ μόνον ὅσα βλέπουν τὰ μάτια του, δὲν ὑποπιτεύομαι πλέον τί εἶναι».

Ἐπειτα εἶναι καὶ κάτι ἄλλο. Ὑπάρχει ἐν τὸς τῆς περιοχῆς τοῦ χριστιανισμοῦ ἄρκετὸ ἔδαφος ἐρεύνης. Τὸ πιστεύει καὶ μὴ ἐρεῦνα δὲν ἔχει ἀπόλυτον ἰσχύον.

Ὅστις θέλει νὰ πληροφορηθῇ ὑπεραρκετὰ διὰ τὸν ἀναστάντα Κύριο, ἔχει τόσας ἀξιοπίστους πηγὰς. Καὶ ὁ Θωμᾶς ἂν ἔπραττε ἐκεῖνο ποὺ ἔπραξε ὁ Πέτρος, θὰ ἐπληροφορεῖτο τὴν ἀλήθειαν. Ὁ λόγος λοιπὸν: «Ἐὰν μὴ ἴδω οὐ μὴ πιστεύσω» εἶναι στείρος, εἶναι ὀκνηρία, ἡ ὁποία δείχνει ἀπροθυμία ἐρεύνης. Ὅποιος θέλει ἀποδείξει διὰ τὴν πίστιν δύναται νὰ τὰς ἔχη. «Ἐρχου καὶ ἴδε» εἶπεν ὁ Κύριος. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἡ ἐρευνα δὲν ἀποκλείεται. Ἀλλὰ μόνον ὁ ὁρθὸς δρόμος ἐρεύνης ὁδηγεῖ εἰς τὴν πίστιν.

Ἡ δυσπιστία ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀπιστίαν, καὶ ἡ ἀπιστία εἰς τὴν ἀπώλειαν.

Μὴ γίνου λοιπὸν ἄπιστος ἀλλὰ πιστός.

ΑΚΑΚΙΟΣ Ο ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

Ὁ ἐξαιρετος οὗτος ἀνὴρ ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1650 εἰς τὸ χωρίον Γόλιτσα τῆς Θεσσαλίας. Μόλις ὑπερέβη τὸ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του μετέβη εἰς τὴν μονὴν Σουρβιά τοῦ Βόλου, ὅπου ἐκάρη μοναχὸς λαβὼν τὸ ὄνομα Ἀκάκιος ἀντὶ τοῦ κατὰ κόσμον Ἀναστασίου.

Ἡ ὑπακοή του ὑπῆρξε παροιμιώδης. Ἦτο τόσο προθυμὸς καὶ ταπεινὸς εἰς πάντας, τόσο ὑποδειγματικὸς μοναχὸς, ὥστε εἶχεν ἀποσπάσει ὄχι μόνον τὴν ἀγάπην ἀλλὰ καὶ τὸν σεβασμὸν πάντων.

Ἡ ψυχὴ ὅμως τοῦ νέου μοναχοῦ ἐπεπόθη ὡς ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, περισσοτέραν πνευματικὴν ἡσυχίαν καὶ μόνωσιν.

Δι' αὐτὸ ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὸν Ἀθῶ, εἰς τὴν Λαύραν κατ' ἀρχὰς καὶ ἀκολούθως ἀσκητεύσας εἰς πολλὰς σκήτας ἀπεσύρθη εἰς τοῦ Καυσοκαλύβη τὴν Μεταμόρφωσιν.

Ἐἴκοσι ἔτη διήλθεν ἐκεῖ μὲ ὑποδειγματικὸν τρόπον μοναχικῆς ζωῆς. Ἐργαζόμενος, ἀσκούμενος πνευματικῶς καὶ λαμβάνων ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ὀλίγον ἄρτον καὶ ὕδωρ, ἐφθασε εἰς ὑψηλὸν σημεῖον ἀσκητικῆς πολιτείας. Μετὰ ταῦτα κατῆλθε χαμηλότερον πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον προηγουμένως εἶχεν ἀσκητεύσῃ ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Καυσοκαλύβης.

Ἡ φήμη του ὅμως ἐξηπλοῦτο τόσο περισσύτερον, ὅσον αὐτὸς ἀπέφευγε τὸν κοσμικὸν θόρυβον. Τὸν ἐπεσκέπτοντο πολλοί, καὶ ἀπεχώρουν κατασυγκεκινημένοι ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν ἀσκητικὸν του ἥθος. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Χρύσανθος, ὁ σοφός, ἐπίσκεφθὲν τὸν Ἀκάκιον ἐφυγε τόσο θαμβωμένος ἀπὸ τὴν πνευματικὴν αἴγλην τοῦ ἀσκητοῦ, ὥστε «ἐθαύμασε τὴν ὑψηλὴν του διάκρισιν καὶ τὴν θαυμαστὴν καὶ ἀγίαν του πολιτείαν καὶ εὐφρανθεὶς τοὺς χαριτωμένους του λόγους ἐκήρυττε πανταχοῦ λέγων: εἶδον περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἤκουον, εἶδον ἄλλον ἥλιον καὶ ἄλλον Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν».

Ἡ ἀκτινοβολία τοῦ ἀσκητοῦ εἰς τὰ πνευματικὰ τέκνα του ἦτο τεραστία. Ἐξ αὐτῶν ἐξηλθον μάρτυρες καὶ ὁμολογηταί. Ὁ ἐκ Καρπενησίου Ρωμανὸς ἐμαρτύρησεν εἰς Κων/πολιν τὸ 1694. Ὁ Νικόδημος ἐκ Κυρυτσοῦ εἰς Βελιγράδιον τὸ 1722. Ὁ ρώσος Παχώμιος εἰς τὸ Οὐσάκ τῆς Φιλαδελφείας τὸ 1730.

Τὸ ἠθικὸν ἀνάστημα τοῦ Ἀκακίου καὶ τὸ παράδειγμά του πρὸς μίμῃσιν παραμένει ὅλο ζῶντανον μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων.

Ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς τελειότητος καὶ τοῦ κόλπου τῆς ἀγιότητος ὁ μέγας ἀσκητὴς μᾶς παραγγέλλει: Μιμηταί μου γίνεσθε.

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Ἐνίκησαν τὰ πολυειδῆ βάσανα, ὅπου ἐφεύρηκαν οἱ διώκται, ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ μάρτυρες· διότι αὐτοὶ ἀντὶ τῆς φόβηθον ἀπὸ αὐτὰ, μᾶλλον ἐνεδυναμώθησαν. Ὅθεν βασανιζόμενοι, ἐβασάνιζον περισσότερο τοὺς αὐτοὺς βασανίζοντας καὶ πάσχοντες ἐνήργουν.

Ἐλογιάζον γὰρ τὰς πεπορακτωμένας κλίνας καὶ σιδηρὰ κρεβάτια, ὡσάν ἀπασὰ στρώματα, τὰ ἀναμμένακάρβουνα, ὡσάν ἄνθη καὶ τριαντάφυλλα, τὰς ἀναμμένας καὶ σπινθηροβολούσας ἐσχάρας, ὡσάν οὐρανίους κλίμακας· τὰς φούρκας ὡς νυμφικὰ περιδέραι· τὰς φυλακὰς ὡς βασιλικά παλάτια· τὰς φλογιζούσας καμίνους ὡς νυμφικὰς καμάρας· τὰς δυσωδίας ὡς εὐωδίας· τὰς τιμωρίας καὶ λιμαγχονήσεις ὡς τρυφὰς καὶ ἀναπαύσεις, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, τὸν πικρότατο θάνατο ἐλογιάζον ὡς γλυκυτάτη ζωὴ καὶ ταῦτα ποῖοι τὰ ἐκατόρθωσαν; οὐ μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ πολλάκις καὶ γυναῖκες τρυφεραὶ καὶ ὁπασὰ κοράσια καὶ βρέφη ἀνήλικα καὶ ὑπομάζια (θηλάζοντα).

Νικόδημος Ἀγιορείτης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΓΕΝΝΑ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ

Τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Τὸ σταυρικὸν μαρτύριον τοῦ Κυρίου εἶχε τελειώσει. Ἐνῶ ὅμως τὸ Πνεῦμα τοῦ Σωτῆρος εἶχε παρατεθῇ εἰς χεῖρας τοῦ Πατρός, τὸ σῶμα Του ἐκρέματο ἀπὸ τὸν σταυρὸν.

Οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τὸ καταβιβάσῃ. Ἡ ἀπειλή τοῦ μαινομένου ὄχλου παρέλυε τοὺς μαθητάς. Καὶ μόνον εἰς ὕψωνι τὸ ἀνάστημα. Ἀνάβει ἕνα φῶς, τὸ φῶς τοῦ θάρρους, καὶ σχίζει τὸ πυκνὸ σκότος τοῦ πανικοῦ. Εἶναι ὁ Ἰωσήφ. «Καὶ τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ».

Τολμήσας λοιπόν. Ναί. Τόλμη εἶναι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος.

Μία τόλμη ὅμως ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ τὴν αἰωνία πηγὴ τοῦ καθαροῦ πνεύματος. Μόνον ὁ ὑψηλὸς ἰδεαλισμὸς τοῦ χριστιανισμοῦ ἔμπορεῖ νὰ ἐμπνέῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν τόλμην τῶν μεγάλων πράξεων. Τῶν πράξεων ποὺ χρειάζονται μεγάλα ἀποθέματα φιλαλληλίας, ἀγάπης καὶ ἀλτρουϊσμοῦ διὰ νὰ ριζοβολήσουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐδείχθη τολμηρὸς, διότι ὑπῆρξε μαθητὴς Ἐκείνου. Καὶ ὁ κάθε Ἰωσήφ τῆς καθημερινῆς ζωῆς δειχνεῖται τολμηρὸς διότι ἐμπνέεται ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ θάρρους, ἀπὸ τὸν

πρῶτον διδάξαντα τὸ χρέος καὶ τὴν αὐτοθυσίαν.

Τὸ ἱερώτερον μέσα στὸν κόσμον, τὸ πνεῦμα, ἡ ψυχὴ, μόνον ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ πνεῦμα ἔμπορεῖ νὰ ὑπερασπισθῇ καὶ νὰ διαφυλαχθῇ. Ὅποιος λέγει, ὅτι εἶναι ἀλτρουϊστὴς, ὅτι ἀγαπᾷ τὸν συνάνθρωπό του μέχρι αὐτοθυσίας, ἐνῶ ἀρνεῖται, ὅτι ἀντλεῖ τὴν ἀγάπην του ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ ἢ εἶναι ψεύτης ἢ δὲν ἔχει ἀγάπην μέσα του.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

ΠΟΛΥΞΕΝΗ Ι. ΠΑΥΛΗ

Τὴν 26ην Μαρτίου ἐ.ε. ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον, ἡ πλήρης ἡμερῶν σεβαστὴ δέσποινα καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφὴ Πολυξένη Ἰωαν. Παυλῆ μήτηρ τοῦ προέδρου τοῦ ἐν Βόλῳ Παραρτήματος τῶν Γ.Ο.Χ. Τὴν ἐπομένην 27ην σεμνοπρεπῶς ἐκδηεύθη ἐκ τοῦ ἐν Βόλῳ Ι. Ν. Κοιμησέως τῆς Θεοτόκου, ἧς νεκρωσίμου ἀκολουθίας ψαλλείσης ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσόστομου Νασλίου, ὅστις καὶ ἀπεχαιρέτησε αὐτὴν δι' ἐμπνευσμένου καὶ συγκινητικοῦ ἐπικηδείου λόγου. Τὴν ἐκφορὰν τῆς ἡκολούθησεν λίαν συγκακινημένα τὰ τέκνα τῆς, οἱ συγγενεῖς, τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια ἐν σώματι τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ Φιλοπτώχου Ἀδελ. Ἱεροῦ Πολυκάρπου ἐπίλεκτα μέλη τῆς κοινωνίας καὶ πλήθος ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ.

Ἐπὶ τῆς σοροῦ τῆς κατετέθησαν στέφανοι τῶν τέκνων τῆς, τοῦ Δ.Σ. τῆς ΠΘΕΟΚ. καὶ τῶν συγγενῶν τῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς Γεωργίας Πονηράκου.

Αὕτη ὑπῆρξε γόνος εὐσεβοῦς οἰκογενείας τῆς ὡραίης καὶ Ἑλληνικῆς μεγαλοπόλεως Σμύρνης καταφυγοῦσα εἰς Βόλον, τὴν δευτέραν πλέον γενέτειρά τῆς, μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν. Εἰς νεαρωτάτην ἡλικίαν 17 ἐτῶν ὑμπεφθεῖσα τὸν ἐν Σμύρνῃ γεννηθέντα καὶ ἐκ Πηλίου ἔλκοντα τὴν καταγωγὴν εὐσεβῆ συντροφον τῆς ζωῆς τῆς Ἰωάννης, κατέστη εὐτυχὴς μήτηρ πέντε τέκνων.

Ἠξιώθη νὰ ἴδῃ πάντα τὰ τέκνα τῆς, πλὴν τῆς Οὐρανίας ἀποβιώσας ἐν νεαρωτάτῃ ἡλικίᾳ, καλῶς ἀποκατεστημένα καὶ ἐπιζήλους θέσεις κατέχοντα ἐν τῇ Κοινωνίᾳ. Τὸν Παναγιώτην ἀνώτατον ἀξιωματικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, τὸν Δημήτριον λειτουργὸν Δικαστικῆς Ὑπηρεσίας καὶ Πρόεδρον τοῦ ἐν Βόλῳ Παραρτήματος τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τὰς εὐσεβεῖς θυγατέρας τῆς Μαρίαν καὶ Πελαγίαν, ἀφοσιωμένας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁ χρόνος τῆς ἀσθενείας τῆς ὑπῆρξεν βραχύς. Εἰκοσι ἐννέα ἡμέρας ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τῆς Ἁγίας εἰκόνας τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων ἐπικαλουμένη τὴν βοήθειάν τῆς καὶ μετὰ τὴν προσευχὴν εἰς τὸ στόμα παρέδωσε τὸ πνεῦμα τῆς πρὸς τὸν κυριεύοντα ζωῆς καὶ θανάτου.

Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ κατατάξῃ τὴν ψυχὴν τῆς ἐν σκηναῖς Ἁγίων.

Α. Α.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΤΣΑΝΟΣ

Ἀπεδήμησε εἰς Κύριον ἐν Θεσβνίκῃ ὁ εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος οἰκογενειάρχης Κωννὸς Μάτσανος ἐκ Μεσσηνίας Παγγαίου πατῆς τῆς συζύγου τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀδελφοῦ καὶ μέλους τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Κωννίου Κομνίου. Ὁ μεταστάς διεκρίνετο διὰ τὰς ὡραίαις καὶ ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς του. Εὐχόμεθα ὁ Κύριος αὐτὸν μὲν νὰ ἀναπαύσῃ, παρηγορήσῃ δὲ τὴν οἰκογένειάν του.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΤΗΛ. 622.952
ΑΘΗΝΑΙ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6)19-4-60

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Ἀγαπητὲ ἀδελφέ,

Παρακαλεῖσθε, ὅπως προσέλθῃτε εἰς τὴν ἐτησίαν Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ «Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου» τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἣτις θὰ λάβῃ χώραν τὴν προσεχῇ Τετάρτην (τὸν Μυροφόρον) 14]27-4-60 ὥρα 3 μ.μ. ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἐκκλησίας (Κάνιγγος 32) μὲ τὰ ἑξῆς θέματα:

- 1) Ἐγκρίσις ἀπολογισμοῦ καὶ ἰσολογισμοῦ 1959.
- 2) Ἐγκρίσις προϋπολογισμοῦ 1960.
- 3) Διορισμὸς ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὸν ἔλεγχον τοῦ 1959.
- 4) Διάφοροι ἀνακοινώσεις.

Παρακαλεῖσθε καὶ αὖθις ὅπως παρευρεθῇτε ἀνυπερθέτως εἰς τὴν Γενικὴν ταύτην Συνέλευσιν. Ἡ σημασία αὐτῆς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν περιτενεῖ νὰ τονισθῇ.

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ὁ Πρόεδρος

† Ἀρχ. Ἀνάκιος Παπᾶς

Ὁ Γραμματεὺς

† Ἀρχ. Παντελεήμων Τσαλούπης

Ῥεπρακοντισμός!

Καὶ ὁ μὲν Πατριάρχης πῆχθη τὴν «Ἐνωσιν» τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπιφυλλασόμενος, ἐν δευτέρῳ σταδίῳ, νὰ εὐχρηθῇ τὴν «Ἐνωσιν» μὲ τοὺς μωαμεθανούς, τοὺς βουδιστάς καὶ ὅλους τοὺς δπωσδήποτε Θεὸν ἐπικαλουμένους (Συνταγὴ Μασσονίας). Ὁ Προκαθήμενος Ἀθηνῶν ἐξέφρασε εἰς δηλώσεις του πρὸς τὴν «Ἀκρόπολιν» τὴν λύπην του διότι ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας καταφέρεται ἐναντίον τῶν Θεοκτόνων Ἰουδαίων! Νὰ φύγουν οἱ ὕμνοι αὐτοὶ! Αὐτὰ λέγονται ἀπὸ ἀνωτάτους ἐκκλησιαστικούς ἀξιωματούς. Τότε διατὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀπιστία καὶ ἀσέβεια;

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦνται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, δδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΝΑΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἐυαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐπανηγγύρισαν λαμπρῶς τὰ παραρτήματα Θεβῶν ἐνθα ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε ὁ πατήρ Χρυσόστομος Κιούσης, Χαλκίδος, Στυλίδος. Ὡσαύτως καὶ οἱ ἐνοριακοὶ ἡμῶν Ναοὶ Ἐυαγγελιστρία Καραχάλιου καὶ Ἐυαγγελιστρία Καραβᾶ. Ἰδιαιτέραν λαμπρότητα παρουσίασεν ἡ πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἐυαγγελιστρίας Καραβᾶ, ὅπου μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐγένετο περιφορὰ τῆς εἰκόνης, συνοδευομένης τιμητικῶς ὑπὸ Ναυτικοῦ ἀγῆματος. Κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ὠμίλησε ἐμπνευσμένως ὁ Ἱερολογιώτατος διάκονος κ. Σπυρίδων Ἐρμολόγιος, ὅστις ἐξελίσσεται εἰς δόκιμον ἐκκλησ. ῥήτορα.

Εἰς ἱερὸν Ναὸς Ἐυαγγελιστρίας Καραχάλιου ὠμίλησε ὁ Θεολόγος καθηγητὴς κ. Παναγιώτης Βρεττάνος.

Ἐπίσης λαμπρὰ καὶ κατανυκτικὴ πανήγυρις ἐγένετο εἰς παράρτημα Σαλαμίνος, ὅπου μετέβη ὁ πρόεδρος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Γεώργιος Κόττης καὶ ὠμίλησε ὁ καθηγητὴς Θεολόγος Σταῦρος Καραμήτσος.

Οἱ ἐπιτάφιοι

Μὲ κατανυκτικὴν μεγαλοπρέπειαν ἐγένετο ἡ περιφορὰ τῶν Ἐπιταφίων εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Παντοῦ ἐπεκράτησε τάξις, εὐπρέπεια, εὐσέβεια. Παντοῦ δὲ πλῆθος κόσμου παρηκολούθησε τὴν ἐκφορὰν, μὲ κατάνυξιν.

Σημεῖα τῶν καιρῶν

Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συμπύσεως τοῦ συνεορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν Ἀντικῶν ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του καὶ τὸ «ἐνωτικόν» του παραλήρημα; Οὐδεὶς βεβαίως ἀρνέεται τὸ μεγαλεῖον τῆς τῶν πάντων Ἐνώσεως καὶ ἡ Ἐκκλησία αὐτὸ εὐχεται. Ἐνωσις ὅμως σημαίνει ἐπιστροφὴν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὄχι συμβιβαστικούς ἀκρωτηριασμούς χάριν μίᾳς ἀνθρωπαρέσκου σκοπιμότητος.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 1ην (πρώτην) Μαΐου (Π.Ο.Η.) ἑορτὴ τῶν Ὁσίων Νέων Μαρτύρων Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀνακίου, πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Χαλιδούς, παρὰ τὴν Παιανίαν Ἀττικῆς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάνοσιολογιώτατου Ἡγουμένου αὐτῆς πατρὸς Ἀνακίου.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὁδεῖν, νὰ τιμῶσι τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων Ὁσιομαρτύρων καὶ τὸν ἑορτάζοντα Ἅγιον Ἡγούμενον καὶ Πρόεδρον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς πατέρα Ἀνάκιον, δύνανται νὰ μεταβῶσι ἀφ' ἐσπέρας, ἵνα παρακολούθῃσιν τὴν Θείαν καὶ Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν